λότης ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὡς, 1) τὸ κοίλωμα τοῦ ὠτός, Ροῦφ. σ. 26, Πολυδ. Β', 86. 2) ἡ ἐπιγονατίς, Πολυδ. Β', 188. III. ἡ θήκη ἡ πέριξ σφραγῖδος προσηρτημένη εἰς ἔγγραφα, Ἀριστοφ. Σφ. 585· ἐντεῦθεν ἀνακογχυλιάζω, ἀποσφραγίζω. IV. κόγχη, θέσις δι' ἅγαλμα, «ἀχιβάδα», ὡς νῦν ἐν τῷ ἱερῷ τῶν ναῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4556· — ὅμοιον κόγχῃ κάλυμμα (οὐρανὸς) ὑπεράνω τῆς ἱερᾶς τραπέζης, Βυζ.· ἐντεῦθεν, ἡ ἀψίς, Ἑλλ. Ἐπιτράμμ. 446. 3· ἴδε τρίκογχος. (Πρβλ. κόγχος, κογχύλη, κογχύλιον· Σανσκρ. śankhas, Λατ. concha· ὡσαύτως κόχλος, κοχλίας, cochlea, καὶ ἴσως τὸ κάλυχ.)

κογχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόγχη, Ἀντιφάν. ἐν «Γάμῳ» 1.

κογχίτης [ῑ], ὁ, μάρμαρον ἐμπεριέχον ἀπολιθωμένα κογχύλια εὑρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα, Παυσαν. 1. 44, 6· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 268. 1· ἴδε κογχυλίας, -ιάτης.

κογχο-ειδής, ές, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κοχυλίων, Στράβ. 115· ἔχων σχῆμα κόγχης, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1105.

κογχο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων, ἁλιεύων κοχύλια, Ἐπίχ. 22.

κόγχος, ὁ, κόγχη I, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 25, Ἐπίχ. 22· ὡσαύτως ἡ, Παυσ. 1. 44, 6· — παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6 τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι γεν. πληθ. κόγχων, ἂν καὶ ὀλίγῳ ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἡ ὀνομαστ. κόγχαι. 2) κόγχη I. 2, ὡς μέτρον, κ. ἀλλ. Φρύν. ἐν Ἀδελ. 5, πρβλ. Διοσκ. 1. 32, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. II πᾶν πρᾶγμα ὅμοιον πρὸς τὸ ὀστρακον κοχυλίου, 1) τὸ ὀλιγώτατον μέρος τοῦ κρανίου, «ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδές» (Σχολ.), Λυκόφρ. 1105. 2) εἶδος ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, Πολύδ. 23, 5 (ὡς θηλ.)· ὅμοιον κόσμημα ἢ ὀμφαλὸς ἐπὶ ἀγγείου, Διοσκ. 5. 110. 3) ἡ θέσις, τὸ κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 71. 4) ἡ ἐπιγονατίς, αὐτόθι 188. III. ἡ παρὰ Ρωμαίοις conchis, ἕψημα φακῶν μετὰ κυάμων, εἶδος πηκτοῦ ζωμοῦ μετ' ὀσπρίων, Τίμων παρ' Ἀθην. 159F, Α. Β. 105.

κογχυλευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἁλιεύων κογχύλας, Βυζ.· — ἐπίθ., κογχυλευτικός, ή, όν, αὐτόθι.

κογχύλη, ἡ, = κόγχη, Φίλων 1. 536, Ἀνθ. Π. 9. 214 [ἔνθα ὑ].

κογχύλίας (ζηλ. λίδος), ὁ, = κογχίτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 240.

κογχυλιάτης [ᾱ], ου, ὁ, = κογχίτης, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 10, Φιλόστρ. 71.

κογχύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κογχύλη, εἶδος μικροῦ διθύρου κογχυλίου ἢ «ἀχιβάδας», Σώφρων παρ' Ἀθην. 86E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 13, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κ. ἀλλ. 2) τὸ ὄστρακον ἀχιβάδας, τὸ ὄστρακον παντὸς διθύρου μαλακοστράκου, Ἡρόδ. 2. 12, κτλ.· ἐν χρήσει ποδὸς κάλυψιν σφραγίδων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 585. II. ὡσαύτως = κόχλος, Κρίτων παρὰ Γαληνῷ. [Κατὰ ὀσότητα τὸ υ εἶναι πιθανῶς βραχὺ παρ' Ἕλλησιν, ἴδε κογχύλη, ἀνακογχυλιάζω, ἀνακογχυλιαστός· ἀλλὰ παρὰ Λατ. conchȳlium.]

κογχυλιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς δίθυρον ὀστρακόδερμον, κ. λίθοι, ὄστρακα ἀπολιθωμένα, Ξάνθ. 3, πρβλ. Στράβ. 49 καὶ 50.

κογχυλιωτός, ή, όν, (κογχύλιον II) βεβαμμένος διὰ πορφύρας, Γλωσσ.

κογχώδης, ες, (εἶδος) = κογχοειδής, Ἀθην. 86B.

κοδομεύς, έως, ὁ, «ὁ τὰς κριθὰς φρύγων» Ἡσύχ. — θηλ. κοδομεύτρια, ὁ αὐτ., Πολυδ. Α', 246· ἡ κοδομή, ἡ, ὁ αὐτ. 10. 109, Ἡσύχ., Φώτ.· πρβλ. Λοβέκ. Παθολ. 45· ἐντεῦθεν κοδομεύω, φρύγω κριθάς, Ἡσύχ.· κοδομεία, ἡ, τὸ φρύγειν κριθάς, Πολυδ. Α', 246· κοδομετόν, τό, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φρύγουσι κριθάς, ὁ αὐτ. 6. 64.

κοδράντης, ου, ὁ, τὸ Λατ. quadrans, = $\frac{1}{4}$ τοῦ ἀσσαρίου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 26.

κοδύμαλον, τό, κυδώνιον· ἢ κατ' ἄλλους μέσπιλον, Ἀλκμὰν 85, Ἀθήν. 81F, Διοσκ.

κοέω, συνηρ. κοῶ, νεῶ, παρατηρῶ, ἀκούω, ἀστρωτος εὕδω καὶ τὰ μὴ στρῶτ' οὐ κοῶ Ἐπίχ. 19. 14 Ahr.· σὺ δ' οὐ κοεῖς Ἀνακρ. 4· κοεῖν Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 531. 12· ἐκόησε Καλλ. Ἀποσπ. 53· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 198. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν «ἐκοᾶμεν· ἠκούσαμεν», καὶ ἔκομεν .. ἠσθόμεθα». (Ἐκ τῆς ἁπλῆς ῥίζης παράγεται τὸ κοννέω, ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἀμνοκῶν, εὐρυκόωσα, καὶ ἴσως κοάλεμος, ὡς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα Δηϊκόων, Δημοκόων, Ἱπποκόων, Λαοκόων. Εὐρυκόωσα. Λαοκόωσα, ἴσως καὶ τὰ ἀκούω, ἀκοή. — Πθαν. ἐκ τῆς √ΚΟϝ, ἢ μᾶλλον ΣΚΟϝ· πρβλ. Σανσκρ. kav-is (vates), Λατ. cav-eo, cau-tus, πρὸς τὸ θυο-σκόος, Γοτθ. us-skav-jan (νήφειν), Ἀρχ. Γερμαν. scaw-ôn (schauen)).

κοθᾰρός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ καθαρός, Πίναξ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 103.

κόθεν, Ἰων. ἀντὶ πόθεν, Ἡρόδ.

κόθημα, τό, = αἰδοῖον, Ἡσύχ.

κόθορνος, ὁ, Λατ. cothurnus, ὑψηλὸν ὑπόδημα καλύπτον τὸν ὅλον πόδα καὶ φθάνον μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, δενδμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ ἔχον λίαν παχέα πέλματα, Ἡρόδ. 1. 155., 6. 125, Ἀριστοφ. Λυσ. 657, κτλ.· πρβλ. ἀρβύλη, ἐμβάτης, ἐνδρομίς. 2) κοθόρνους ἐφόρουν οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταί, οσάκις ὑπεκρίνοντο πρόσωπα ἡρωϊκὰ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, οἱ δὲ ὑψηλοὶ αὐτῶν πάτοι (πτέρναι) ἐχρησίμευον ὅπως προσθέτωσιν ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ ἀνάστημα· οὕτως ὁ κόθορνος ἀπέβη τὸ ἔμβλημα τῆς τραγῳδίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 47. 557 (Ὁρατ. Ὀδ. 2. 1, 12., 1 Σάτ. 5. 61, Α. Π. 80, 280), ὡς ἡ ἐμβάς, soccus, τῆς κωμῳδίας. 3) ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑποδήματα ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ φορέσῃ εἰς ἑκάτερον τῶν ποδῶν ἀδιακρίτως, ὁ κόθορνος κατήντησε κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ εἰς πᾶσαν περίστασιν προσαρμόζοντος ἑαυτὸν ἢ τοῦ ἄνευ χαρακτῆρος καὶ ὡρισμένων ἀρχῶν ἀνθρώπου, οἷος ἦν ὁ Θηραμένης, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 31· παροιμ., εὐμεταβολώτερος κοθόρνου Παροιμιογράφ. σ. 51, 300, κτλ.

κόθ-ουρος, ον, ἐπὶ τῶν κηφήνων, κολοβός, ἄνευ οὐρᾶς, ζηλ. μὴ ἔχων κέντρον Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 302 — περὶ τοῦ κοθούρου ἴδε ἐν λέξ. κόλουρος. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κοθώ, οῦς. ἡ, - βλάβη, ὥστε ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἐκ τῶν κοθώ, οὐρά.)

κοΐ, ὀνοματοπ., πρὸς ἔκφρασιν τῆς κραυγῆς τῶν χοιρίδίων, «κοὶ τῶν δελφακίων φωνή» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 780.

κοία, ἡ, = σφαῖρα, Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 770. 9, πρβλ. Ἀρκάδ. 100. 17, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 1. 101, 2.

κοιάζω, = ἐνεχυράζω, Ἡσύχ., ὅπτις ἔχει καὶ «κῶα· — ἐνέχυρα», — «κωάζειν· ἐνεχυράζειν, ἀστραγαλίζειν», — «κωαί· ἀστραγάλοι», — «κωαδεῖς (πιθαν. κωασθεῖς) ἐνεχυρασθείς».

κοιάτης, ου, ὁ, ἴδε ὀνοκοίτης.

κοΐζω, κράζω κοί, γρυλίζω ὡς χοιρίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 746· πρβλ. κοάξ.

κοίη, Ἰων. ἀντὶ ποία, ἐνικ. δοτ. τοῦ ποῖος, Ἰων. κοῖος, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ., πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον; ὡς πρὸς τί; Ἡρόδ. 1. 30.

Κοιηΐς, ίδος, ἡ, Κοιογενής, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150· ὡσαύτως Κοιαντίς, Ὕμν. Ὀρφ. 35.

Κοίης, ου, ὁ, ἱερεὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης, Ἡσύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ κοιάομαι, μυῶ, καὶ κοιώσατο, ἐκ τοῦ κοιόομαι· πρβλ. ὀνοκοίτης.

κοΐκινος, η, ον, (κόϊξ) πεποιημένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ἴδε ἐν λέξ. κοῦκι.

κοικύλλω, περιβλέπω χάσκων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κοιλ-αγγίτας, ὁ, βαθεῖα φάραγξ, Ἀρκαδ. λέξις ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1534· πρβλ. μισγάγκεια.

κοιλαίνω, μέλλ. -ανῶ· ἀόρ. ἐκοίληνα Ἡρόδ., Ἀττ. ἐκοίλανα Θουκ. 4. 100. Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. κοιλήνατο Νόνν. 12. 332. — Παθ., ἀόρ. ἐκοιλάνθην Ἱππ. 1225E· πρκμ. κεκοίλαμμαι ὁ αὐτ. 21. 33 (ἔνθα κακῶς -ασμαι), Ἐτυμ. Μέγ. 233. 51· (κοῖλος). Κάμνω τι κοῖλον, ἀποκοιλαίνω, διακοιλαίνω, τὸ ὠὸν Ἡρόδ. 2. 73· κ. δένδρα, ἐπὶ τοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 4· κ. χῶμα, ζηλ. σκάπτω τάφον, Θεόκρ. 23. 43· κ. τὰς χεῖρας Ἀθήν. 479A· κ. δίμιατα Ἀνθ. Π. ἀν 142, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 19. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, ἔντοθεν, ἐπὶ ἑλκῶν, Ἱππ., ἔνθ' ἀνωτ.· ὀφθαλμοὶ ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· κ. κατὰ τόπον ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 819. II. κάμνω τι κενόν, κάμνω τινὰ πτωχόν, ὡς τὸ κενόω, Λυκόφρ. 772.

κοιλάζος, α, ον, = κοῖλος, Γαλην. 12. 243.

κοίλανσις, εως, ἡ, τὸ κοιλαίνειν, ποιεῖν τι κοῖλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

κοιλαντικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιλαίνειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ.

κοιλάς, άδος, ἡ, ὡς οὐσιαστ., κοίλωμα κοιλότης, δρυὸς Ψευδο-Φωκυλ. 161· ἐν βράχῳ, Στράβ. 545· βαθεῖα κοιλάς, βάθος μεταξὺ ὀρέων, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, Πολύβ. 5. 44, 7, Διόδ. 3. 15. II. ὡς ἐπίθ. θηλ. τοῦ κοῖλος, Θεόφρ. Σημ. 4. 2, Τρυφ. 194.

κοιλασία, ἡ, κοίλωμα, κοιλότης, Ἥρων Βελοπ. 137. 13, Ἡσύχ.

κοίλασμα, τό, κοίλωμα, κοιλότης, Ἀρχ. Μαθ. 10. 37.

κοιλέμβολον, τό, ὅρος στρατιωτ., «κοιλέμβολον καλεῖται ἐπειδὰν ἡ δίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ» Σουίδ., πρβλ. ἔμβολος.

κοίλη, ἡ, θηλ. τοῦ κοῖλος· ὄνομα δήμου τῆς Ἀτ. χῆς, Φίλωνα τὸν ἐκ τῆς Κοίλης Ἰσοκρ. 375D, κτλ.

κοιλία, Ἰων. -ίη, ἡ, (κοῖλος) ὡς καὶ νῦν ἡ «κοιλιά», Λατ. venter, abdomen, Ἡρόδ. 2. 87, Ἱππ., κτλ.· αὕτη διακρίνεται ἐνίοτε ὡς ἡ κάτω κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 485, Πλάτ. Τίμ. 73A, 85E, Ἀριστ., κτλ.· ἡ ἄνω κ., ζηλ. ὁ στόμαχος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ventriculus, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8, κ. ἄλλ.· ἀλλὰ κοιλία μόνον κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στομάχου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὅλου πεπτικοῦ συστήματος, ἴδε Bonitz Πίναξ. εἰς Ἀριστ. σελ. 396 κέξ. — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μεγάλης κοιλίας τῶν μηρυκαστικῶν, ἐπὶ τοῦ προλόδου τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8. 2) τὰ ἔγκατα ἢ ἐντόσθια, Ἡρόδ. 2. 40, 86, 92· καλούμενα, κοιλία κενὴ (ζηλ. κενή) ἐν 2. 40, ἔνθα ἴδε τὸν Schweigh. — ἐπὶ ζώων, κ. ὑείας, «πατσὰ ἐκ κοιλίας χοίρου» (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vulva), Ἀριστοφ. Ἱππ. 356· ὡσαύτως κατὰ πλθ., «πατσᾶς», κοιλία ἐφθή, αὐτόθι 160, Πλ. 1169· πρβλ. κοιλοπω-